

Sentencja

- 1) W przypadku spóźnionego transponowania do systemu prawnego państwa członkowskiego dyrektywy, a także w braku bezpośredniej skuteczności właściwych postanowień tej dyrektywy, z chwilą upływu terminu na transpozycję tej dyrektywy sądy krajowe mają obowiązek interpretowania prawa krajowego, na ile to możliwe, w świetle treści i celu tej dyrektywy, aby uzyskać rezultat w niej zamierzony, dając pierwszeństwo takiej wykładni przepisów krajowych, która najlepiej służy temu celowi, aby osiągnąć rozwiązanie zgodne z postanowieniami teże dyrektywy.
- 2) Klauzulę 5 ust. 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., figurującego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., dotyczącego porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona posługiwaniu się kolejnymi umowami o pracę na czas określony uzasadnionemu tylko tym, że obowiązek zawierania umów na czas określony został ustanowiony w krajowym przepisie ustawowym lub wykonawczym o zasięgu ogólnym. Przeciwnie, pojęcie „obiektywnych powodów” w rozumieniu tej klauzuli wymaga, by skorzystanie z tego szczególnego rodzaju stosunku pracy, w postaci przewidzianej prawem krajowym, było uzasadnione występowaniem konkretnych przyczyn związanych w szczególności z danym rodzajem działalności i warunkami jej wykonywania.
- 3) Klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona co do zasady uregulowaniom krajowym, takim jak te, których dotyczy trzecie pytanie prejudycjalne, na mocy których umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony uważane są za „kolejne” w rozumieniu tej klauzuli tylko jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła trzech miesięcy.
- 4) W okolicznościach takich, jakie wystąpiły w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego, porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że o ile wewnętrzny system prawny danego państwa członkowskiego nie wydaje się zawierać w danym sektorze innych skutecznych sposobów uniknięcia i, ewentualnie, sankcjonowania nadużywania kolejno następujących po sobie umów na czas określony, sprzeciwia się ono zastosowaniu zasady prawa krajowego zawierającej w odniesieniu do sektora publicznego bezwzględny zakaz przekształcania w umowy na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, które, jako służące zaspokojeniu „zwykłych i stałych potrzeb” pracodawcy, należy uznać za nadużycie. Do sądu krajowego należy jednak zbadanie, zgodnie ze spoczywającym na nim obowiązkiem interpretacji prawa krajowego w zgodzie z prawem wspólnotowym, czy krajowy system prawny nie zawiera tych innych skutecznych sposobów uniknięcia i, ewentualnie, sankcjonowania nadużywania kolejno następujących po sobie umów na czas określony.
- 5) Zasada skuteczności (*effet utile*) prawa wspólnotowego i porozumienia ramowe w sprawie pracy na czas określony nie sprzeciwiają się, co do zasady przepisowi krajowemu, zgodnie z którym możliwość przekształcania umów na czas określony

w umowy na czas nieokreślony należy do właściwości niezależnego organu administracyjnego. Do sądu krajowego należy jednak czuwanie nad zagwarantowaniem prawa do skutecznej ochrony sądowej w poszanowaniu zasad skuteczności i równości.

(¹) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 19 czerwca 2008 r. — Federutility i in. przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Sprawa C-265/08)

(2008/C 236/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgania spa

Strona pozwana: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 23 dyrektywy 2003/55/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r., który reguluje otwarcie rynku gazu, należy zgodnie z zasadami wynikającymi z Traktatu WE dokonywać w ten sposób, że przepis krajowy (i akty wykonawcze do tego przepisu), który po dniu 1 lipca 2007 r. zachowuje na rzecz krajowego urzędu regulacji uprawnienie określenia cen referencyjnych dostaw gazu ziemnego odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi (stanowiącym nieokreśloną i niezdefiniowaną w grupach referencyjnych kategorię, która sama z siebie nie zakłada oceny trudnych socjalnie i finansowo sytuacji, mogących uzasadnić ustalenie rzeczonych cen referencyjnych), które przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją i sprzedażą, w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług o charakterze użyteczności publicznej, zobowiązane są zawrzeć w swej ofercie handlowej, jest niezgodny z tym artykułem dyrektywy i zasadami wspólnotowymi

2) Czy też wykładni tego przepisu (ww. art. 23) w związku z art. 3 dyrektywy 2003/55/WE (który stanowi, że państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie ekonomicznym, nałożyć na przedsiębiorstwa w sektorze gazowniczym, zobowiązania z tytułu świadczenia usług o charakterze użyteczności publicznej dotyczące, dla potrzeb niniejszego postępowania, ceny dostaw) należy dokonywać w ten sposób, że nie jest sprzeczny z przywołanymi przepisami wspólnotowymi przepis krajowy, który uwzględniając szczególną sytuację rynku, charakteryzującego się utrzymującym się brakiem „efektywnej konkurencji”, przynajmniej w sektorze sprzedaży hurtowej, przyznaje możliwość określania na drodze administracyjnej ceny referencyjnej gazu ziemnego, którą każdy sprzedawca w ramach usługi powszechnej ma obowiązkowo zawrzeć w ofertach handlowych proponowanych swoim odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi, mimo że wszyscy odbiorcy powinni być uważani za „uprawnionych [do wyboru dostawcy]”.

(¹) Dz.U. L 176, s. 57.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-274/08)

(2008/C 236/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima oraz P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując odpowiednich środków zapewniających, że wymogi dotyczące rozdziału funkcjonalnego między interesami w zakresie dystrybucji i produkcji w przedsiębiorstwie zintegrowanym pionowo zostaną spełnione, zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (¹) oraz nie nakładając na organ regulacyjny

odpowiedzialności za zatwierdzanie, przed ich wejściem w życie, metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych, łącznie z taryfami za przesyłanie i dystrybucję, zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. a), Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Szwecji na poparcie twierdzenia, że art. 15 ust. 2 lit. b) i c) został przetransponowany do prawa szwedzkiego powołuje się na liczne przepisy ustawy o energii elektrycznej (ellagen), z których wynika między innymi, że zarządzanie siecią (działalność obejmująca dystrybucję) powinno być przedmiotem odrębnej księgowości oraz że audytorzy przedsiębiorstwa zarządzającego siecią powinni przeprowadzać kontrolę tych ksiąg rachunkowych oddzielnie. Ponadto Królestwo Szwecji twierdzi, że koszty wspólne operatora sieci i innego przedsiębiorstwa powinny być zaliczane na rachunek tego pierwszego wyłącznie w części, która go obciąża. Operator sieci powinien opracować plan nadzoru i czuwać nad jego wykonaniem.

Komisja uważa jednak, że nie można uznać, iż jednoznaczny wymóg, co do organizacji i zarządzania, ustanowiony w art. 15 ust. 2 lit. b) i c), jest spełniony poprzez ustanowienie ogólnych zasad, dotyczących np. odrębnej rachunkowości kosztów lub innych ogólnych środków o charakterze restrykcyjnym.

Zdaniem Królestwa Szwecji wymóg funkcjonalnego rozdziału został również spełniony poprzez ustanowienie ogólnych przepisów dotyczących prawa spółek akcyjnych (aktiebolaglagen), zgodnie z którymi spółka dominująca i spółka zależna są odrębnymi osobami prawnymi i odrębnymi podmiotami prawa.

Zdaniem Komisji spółka dominująca, jako większościowy akcjonariusz, ma decydujący wpływ na spółkę lub spółki zależne, gdyż niektóre istotne kwestie podlegają decyzji akcjonariuszy. Spółka zajmująca się dystrybucją i jej zarząd nie mogą być niezależne od większości akcjonariuszy wyłącznie na podstawie prawa spółek. Ponadto fakt, że zintegrowane przedsiębiorstwo przestrzega przepisów prawa spółek akcyjnych w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz ograniczenia przeniesienia aktywów, nie oznacza zdaniami Komisji, że wymogi dotyczące niezależnego zarządzania są spełnione. Komisja uważa, że prawidłowa transpozycja art. 15 ust. 2 lit. b) i c) zakłada ustanowienie wiążących przepisów odzwierciedlających jednoznacznie wymogi przewidziane w tym artykule, to znaczy gwarancję, iż zarząd spółki dystrybucyjnej może działać niezależnie od zintegrowanego przedsiębiorstwa energoelektrycznego w odniesieniu do dystrybucji i środków koniecznych do zagwarantowania działania, konserwacji i rozwoju sieci. Przepisy aktiebolaglagen nie spełniają tych wymogów.